

Kabullenememek

– sahara · 17 Mart 2020

Altmışlı yıllara başlayalı bir yerindeyim yaşamın. Dolu dolu yaşadım diyebilirim geçen yılları. Emekliyim şimdi. Emeklilik yıpranmış, kırılıp kenara atılmış bir balta sapı gibi bir şey. Her gelen günün bir önceki günden farksız; amaçsız, hedefsiz... Renksiz, tatsız bir yaşam...

Bazı günler kırlara açılıp yeşil çimenlere uzanıp gökyüzünün engin maviliğini seyrediyorum. Engin mavilikte zaman zaman beliren beyaz bulutların hareketlerini izlerken maziye gitmek doyumsuz güzel... Gümüş rengi güzel, bazısı gri bulutlar gibi parlak olmayan anılar bir bir film şeridi gibi hafızamda canlanıyor.

İlk gençlik yıllarında ilkbaharlarda ağaçlarda bezeli çiçekler bolluğunca hayaller yaşlık yıllarına sonbarda sararıp gazellenen yapraklar gibi tin dünyasını terk ediyor. Hayallerin azalması sisli puslu havalarda eski bir araba ile yolculuk yapmak gibi bir şey.

Son aylarda karın bölgemden gurultular duymaya başladım. Yemekten sonra midemden yana acılar hissediyorum. Eş, dost sıkı bir muayene olmamı salık veriyor. Bu yaşlarıma kadar doktorlarla ilişkim olmadı. Hastahaneye gitmek sorun değil. Ya kötü bir sonuçla karşılaşsam... Sorun bu! En iyisi geçmişin güzel günlerini anımsayıp acıları sızılara kulak vermemek...

İlkokul yıllarında kitaplarla aramda sürekli mesafe oldu. Yaşlı bir öğretmenimiz vardı. Varlığı ile yokluğunu fark edemediğim. Daha sonra başka öğretmenleri tanıdıkça ak saçlı öğretmenimizin enerjisini bitirmiş hallerini dün gibi anımsarım. Ne bileyim, enerjik, disiplinli, verdiği ödevleri titizce kontrol eden birisi olsaydı öğretmenim derslerimi asmazdım belki.

Kitapla, defterle mesafeli arkadaşlarım da vardı. Yırtık çocuklardık vesselam. Bazı günler okulu asardık. Devamsızlık yaptıklarımız çoktu. İlkbaharın güneşin sırtımızı ısıttığı günlerde dere boylarında söğüt ağaçlarının gölgesi güneşli günlerde biricik mekânımızdı. Söğütlerin gölgesi hoştu. Islık yaparken zamanın nasıl geçtiğini fark edemez, öğleden sonraki dersi kaçırdık.

Ertesi gün sınıf başkanımız geçen günkü öğleden sonraki kaçağımızı öğretmene hatırlatmazsa öğretmenimiz dersten kaydardığımızı anımsamazdı bile. Tahtaya kaldırır kaçakları. Güçsüz elleriyle yanaklarımızı okşaması sert rüzgârlar kadar etki yapmazdı yüzümde. Birkaç yıl sınıf tekrarı yaparak ilkokulu bitirdim. Yaşlılarım ortaokulu bitiriyordu ilkokulu bitirdiğim yıl. Köyde kaldım. Babamın arayıp bulamadığı durumdu köyde kalıp koyunlara çobanlık yapmam.

Çobanlık, köy hayatı bana göre olamazdı. Köyde benim yaşımda olup okumayan yoktu. Kızların

bile okullu olmuştu çoğusu. Gerçi babam memnundu durumdan. Kışın hayvanların bakımını yapmak, yaz günlerinde koyun çobanı olmam babamı tarifsiz mutlu ediyordu. Uzun yaz günlerinde yayla düzlüklerinde zaman uzayıp “yüzyıl” olur. Hele yağmurlu, sisli, puslu havalarda çobanlık, “itlik köpekliktir”.

İlkokul yıllarında kavgacı, korkusuz olmam kız arkadaşlarımın bazılarının hoşuna giderdi. Arkadaşarımla gürüş tuttuğumda sırtımın yere geldiğini gören olmazdı. Okul yaşamından mahrum kalmak yaşamımda renk, neşe bırakmadı. Yetmiyordu kaval üflemek. Fazla güzel ezgiler de üfleyemiyordum bir türlü. Sadece koyunlar ara ara dinliyordu kavalımı ağızlarının otlarla dolu olduğu zaman kısa dinlenme anlarında. Kızlar bile bakmıyordu benden taraf. Okullu oğlanlara ilgi duyuyordu birer erik fidanı gibi yıl yıl boy atan köyümün güzelleri...

Böyle geçmemeliydi yıllarım. Ya okula başlamak ya da bir baltaya sap olmadan köyde ömür tüketmek. Önümde iki seçenek vardı. Okula başlamak ya da köyde kalıp otuzlu kırklı yaşlarda elleri nasırlaşmış, beli bükülmüş bir sefil köylü olmak. 16 yaşına gelmiş, güçlü kuvvetli bir delikanlı olmuşum. Aynı yılın bir yaz sonu koyunları bir arkadaşarıma bırakarak ilçenin yolunu tuttum. Ortaokullu çoban arkadaşarımdan okula kayıt yaptırmak için gerekli işlemleri öğrenmişim.

İlçede ortaokula kaydımı yaptırdıktan sonra köye döndüm. Babam asık bir yüzle karşıladı bu haberi. Fazla bir şey söylemesi için elde tutulur sağlam bir gerekçesi yoktu. Köyde ortaokula kayıt olmayan özellikle erkek çocuk yoktu. İşin şakası olamazdı. İlkokul yılları gibi dersleri asmamam gerektiği bilincine varmışım.

Fazla hoşlanmazsam bile günü gününe derslere gereken ilgiyi gösteriyordum. İçimde okumaya karşı hoş bir ilgi uyandı. Gerçi sınıfta ön sıralarda olmak gibi bir amaç gütmедim. Sınıf geçecek kadar ders çalışmak bana yetiyor hatta artıyordu. Kafama uyan arkadaşlar edinmek güç olmadı. O arkadaşlarla ortaklaşa para koyup sigara alırdık. Yeşilçam jönleri gibi sigara tütürürken dünyayı dümdüz görüyorduk. Kafamda kavak yelleri esiyordu. Yine de okulu normal süresinde 3 yılda bitirdim. Hem de bütünlemeye kalmadan...

Devam edecek.